

bliver Tale om Oplandet, og uden at der kommer Klager fra andre Byer. Jeg er slet ikke utilbøielig til at tage Hensyn i den Retning, der er nævnt, men jeg har aldrig knyttet disse Baner sammen i den Forstand, at jeg har forlangt dem sammenknyttede; det gjør jeg i det Hele ikke ved Baner, og hvis det ærede Medlem havde været saa venlig at efterse — jeg tror det ærede Medlem var fraværende ved 1ste Behandling af Sagen — hvad jeg da har sagt, vil han se, at jeg har udtalt mig aldeles klart om dette Forhold ved 1ste Behandling. Det ligger nær ved dette Tidspunkt; det var nemlig den 2den Marts d. N., og jeg maa maasse tillade mig at oplæse de Ytringer, jeg brugte den Gang; de ville vise den Stilling, jeg indtog ved 1ste Behandling, og det Standpunkt indtager jeg endnu. Jeg udtalte mig saaledes: „Jeg erindrer meget nøie, at da der sidst blev forhandlet om dette Baneanlæg, havde man antaget, at det maatte sættes i Forbindelse med Veile-Give-Banen, som ikke foreligger for Tiden. Jeg for mit Vedkommende har ikke knyttet det Ene til det Andet. Jeg har forstaaet det saaledes, at man ikke fra Folkethingets Side vilde give den ene Bane uden den anden; men hvis man vil gjøre det, har jeg ikke Noget derimod. Men jeg vil strax bemærke, at den Veil, man nu er gaaet, idet man har opgivet Veile-Give-Banen og har troet, at den kunde gaa ind som et Led i et andet større Baneanlæg, som ogsaa kommer frem i Dag, anser jeg ikke for praktisk, saa jeg tror, man maa opgive Veile-Give-Banen, hvis man vil have denne Forlængelse over Herning og Holstebro. Jeg har troet, at det var bedst at sige det nu, for at Sagen strax kunde foreligge saa klar som mulig.“ Det ærede Medlem vil altsaa se, at jeg formener, at jeg tilstrækkeligt har angivet mit Standpunkt ved 1ste Behandling. Jeg vil gjentage, at jeg ikke indtager samme Stilling til Veile-Give-som til Horsens-Tørring-Banen. Jeg vil altsaa sige, at paa de foreslaede Vilkaar har jeg Intet imod, at det foreliggende Lovforslag fremmes; mere kan det ærede Medlem ikke forlange af mig. Jeg har aldrig knyttet Banerne sammen. Jeg tror altsaa, at det ærede Medlems Brevidelse mod mig ikke paa nogen Maade er besvaret. — Det ærede Medlem antede over, at jeg ikke strax var til Stede ved Mødets Begyndelse. Jeg har været saa heldig at faae at vide, hvad det ærede Medlem sagde, saa jeg tror ikke, der er slet nogen Skade derved. Dog skal jeg oplyse det ærede Medlem om, at jeg var til Stede i Rigs-

dagslokalerne, men da der paa Dagsordenen staar til Forhandling for det nu forhandlede Lovforslag tre Lovforslag, som ikke vedkomme mig, saa antog jeg, der vilde medgaa 10 Minutter eller 1 Kvarter, før dette kom for, og jeg fik ikke særligt Varsel, da det skulde for, hvad man undertiden er saa venlig at give mig. Jeg kunde altsaa godt have været til Stede her strax. Jeg var her i Lokalerne, saa det ærede Medlem skal ikke deri se noget grovt Brud af mig paa Grundlovsbestemmelser eller paa god Orden i Rigsdagen for mit Vedkommende. Det var i alt Fald ikke tilstøtet, men som sagt, det var en ren Tilfældighed, at jeg ikke strax stod her. — Altsaa min Stilling til Lovforslaget er den, at jeg fremdeles ikke har Noget imod, at det fremmes og heller ikke Noget imod, at man fremmer Veile-Give-Banen, men jeg gjentager, at naar dette skal være som Led i en Bane fra Veile til Holstebro, saa er jeg ikke med til at anbefale eller fremme den.

Vajer: Jeg havde ikke tænkt at tage Ordet i denne Sag, uagtet den berører Horsens, som jeg har den Ære at repræsentere. Jeg vilde saa nødt, at det skulde kunne siges, som i den politiske Rønstøber, at de Forslag, som komme ind i Raadet, smage af Egennytte. Desuden har den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalt Alt, hvad jeg kunde ønske at faae frem. Der er kun et eneste Punkt, som jeg kunde ønske at gjøre gjældende i dets store Almindelighed. Jeg vil hellere een Gang for alle gjøre Indsigelse imod, at der her i Thinget fremkommer det, som man i Norge kalder „Bygdepolitik“, at man skal modsætte sig Noget af Hensyn til, at det muligvis kan stabe noget Andet. Dersom dette første Noget er noget i og for sig Godt og Rigtigt, saa maa man ikke være saa angst for, saa maa man søge at hjælpe disse paa anden Maade. Det ærede Medlem fra Ribe (Vust), som bor i Nærheden af Horsens, og selvfølgelig kjenner de lokale Forhold godt, har nævnt et Exempel, nemlig Havnen ved Suelsminde. Det ligger uegtelig nær for en Repræsentant for Horsens at ønske, at en saadan Havn ikke kom, fordi den uegtelig vilde tage adskillig Fortjeneste bort fra Horsens, men naar det i det Hele gavner Samfærdselsmidlernes Udvikling, at den kommer, saa forekommer dette mig berettiget. Jeg vil give et endnu større Exempel. Der er her i Danmark ikke ringe Misstemning i Anledning af, at Thyssland graver Nordøstersø-Kanalen, men dette kan ikke virke